

нали шията му, легеше малко момченце, и умното куче го носеше внимателно, като избираше безопасни мѣста. То бѣше цѣло въ снѣгъ и капнало отъ умора. Като стигна до отца Йосифа, кучето спрѣ.

— Боже мой! Горкото дете! — извика монахътъ, като сне-
маше полузамръзналото тѣло отъ гърба на Бари.

Детето се бѣше заловило здраво за шията на кучето, та отецъ Йосифъ едва го отдѣли, прегърна го нѣжно до себе си, като го обвивъ своята кожена дреха. Следъ това, макаръ че самъ той треперѣше отъ студъ, отви отъ шията си топлото шалче и обви съ него главата на детето. Бари стоеше тукъ и следѣше съ очи всичкитѣ движения на стареца.

— Добрий Бари! Умно добро куче! — каза старецътъ и галено поглади главата на кучето.

Бари, щастливъ отъ милувката, тръгна по пѣтя за манастира, а следъ него избърза отецъ Йосифъ, като увиваше грижливо своя товаръ.

Сенъ-Бернардско куче спасява
въ планината замръзналъ пѣтникъ